

Teesie

2006 – 2007 / 1 (38)

PRAKALBA Į MALONŲJĮ SKAITYTOJĄ

AD SE IPSUM

Savo noru, bet ne sau

Mūsų norai – atskira šalis, kuriems mažai pažįstama žemė. Ir tai visai nenuostabu, nes noras – tai vidinis žmogaus troškimas įgyvendinti savo poreikį, gauti ar pasiekti tai, kas jau užėmė vietą mano širdyje. Savo noru – reiškia iš tiesų niekieno neverčiamam su džiaugsmu kopti, siekti. Kai kažko trokštu ne dėl savęs, bet dėl kito žmogaus, kai skiriu savo jėgas silpniesiems, džiaugsmą praradusiems – tarnauju. Ir kai renkuosi gyvenimą atvira širdimi, atradamas prasmę atsidavime, kaskart iš naujo atrandu laimę.

Krikščionims buvimas tarnais (kad ir kaip keistai beskambėtų šis žodis) – tai būdas įgyvendinti savo tikėjimą ir veikliai jį liudyti šių dienų pasaulyje ypač sėkmės žmonėms. Bet kuri krikščioniška bendruomenė be tarnystės iniciatyvų nebus veikli, gyvybinga ir neturės galimybių atsinaujinti. Gal tai galioja ir mūsų Seminarijai? Tarnaujame, kai per mokslo metus parapijose mums dovanotu laisvu laiku talkiname dienos centruose ir įvairioje socialinėje veikloje, o mūsų bendruomenėje su entuziazmu kartu su bendraminčiais ką nors įdomaus nuveikiame teminėse grupelėse. Ypatinga mūsų tarnystė tęsiasi vasarą, kai pastebime ir pavežame pakely „tranzuojančius“ žmones, vykstame į vaikų ir šeimų stovyklas, keliaujame į žygius, savo pomėgių vaisius visai nesavanaudiškai dovanojame kitiems; skoliname knygas ir imamės atsakomybės, rodome iniciatyvą ir rašome laiškus, nešame Žinią ir švelniai provokuojame.

Tiesą sakant, tarnaudamas žeri džiaugsmą ir pagalbą ne tik kitiems, bet ir sau. O ir pats sulaukęs kitų atsidavimo nebegali likti abejingas. Tuomet gali nuspręsti ir pasirinkti sritį, kurioje pagarbiai, su dėmesiu ir rūpesčiu talkinsi kitiems. Ir niekuomet nebūsi vienišas kaip dantų šepetukas. Tarnaujant nuolat statomi tiltai ir kuriami tikros draugystės ryšiai su kartu besidarbuojančiais ir su tais, kuriems darbuojamasi. Tarnaujant išmokstama atrasti savo ir aplinkinių dovanas, užkalbinti nepažįstamą žmogų, sutartinai dirbti, atvirai dalintis išgyvenimais, atjauti, lavintis, šypsotis.

Ir dar tokia subtili mintis – atsilyginimas tarnaujantiems. Rūpestingieji visada suranda būdą, kaip dėmesingai padėkoti tiems, kurie skyrė laiką ir jėgas bendram labui. Tebus tai linksma šventė, vakaronė, išvyka, atvirukas ar kuklus suvenyras, kuris bus saugojamas kaip tikra brangenybė ir mielas prisiminimas. Galop nemenkas atlygis bus puikiai praleistas laikas, įgyti draugai ir užsiėmusios pažintys. Sakote, nekrikščioniška laukti padėkos žodelio? Bet labai pedagogiška, nes padrašina, skatina imtis kitų darbų bei su vis didesniu uolumu ir vėl pagelbėti. Būnant tarnu. Veiksmingu tarnu.

Saulius Bužauskas

Drabužis

Įvilktuvės turėtų būti jei ne skandalinga, tai bent jau labai įtempta šventė. Ir visai ne dėl to, kad dabar Advento metas. Nerimą kelia, jog vos už kelių mėnesių mūsų Viešpats bus išrengtas ir atiduotas minios patyčioms. Mes gi – puošiamės.

Tačiau taip atrodo tik iš pirmo žvilgsnio. Jei pradėtume nuo pradžių (tiksliau – nuo Pradžios), atrastume keletą įdomių dalykų.

Rūbas yra nuodėmės pasekmė. Vadinas, įvilktuvių metu mes pačia giliausia prasme išpažįstame, jog esame nuodėmingi. Iš čia kyla gražus sugretinimas: Jėzus, stovėdamas nuogas prieš visus, yra akis badantis dieviškumo ženklas ir Rojaus priminimas. Argi minios patyčios nėra baisi ir groteskiška pirmą kartą tyrumo ilgesio išraiška? Argi šios patyčios neprimena raupsuotojo užgaulių sveikajam? Jėzus – be nuodėmės, todėl ne *Jam nuplėšė drabužius*, bet *Jis pagaliau apsiėmė kas toks yra iš tiesų*, apsiėmė kaip tas, kuriam rūbų nebereikia.

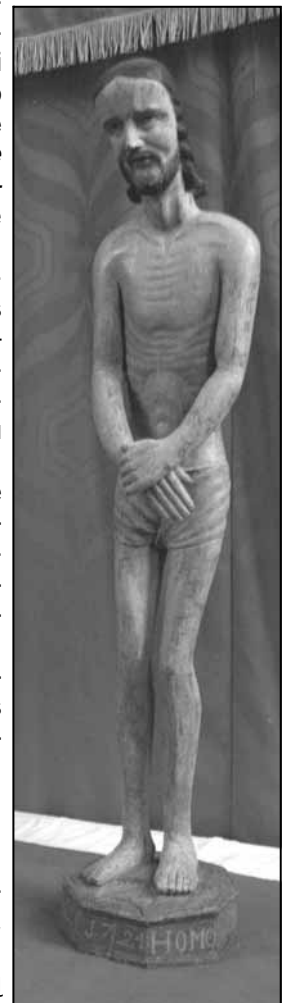
Mes, kurie ruošiamės būti vedliai, šviesuliai ir pavyzdžiai, stojamės prieš Dievą tiesoje. Didžiulė laisvė – žinoti ir suprasti, jog esu nuodėmingas ir silpnas. Kiek daug kaukių galiu nusiimti! O Jėzus vis eina kartu koja kojon, apsirengęs, kaip ir mes. Būtent prie Jo *drabužio* prisilietė kraujopūdžiu sergančioji. Slėpiningas Jėzus – tapęs viskuo į mus panašus, išskyrus nuodėmę. Slėpiningas Jėzus – tapęs dėl mūsų nuodėmės.

Geroji įvilktuvių Naujiena – Gailėstingumas skirtas ir mums! Mes nesame bejausmiai vamzdžiai, drėkinantys pasėlius. Esame žemė, su goduliu gerianti Gailėstingumo lietu. Ir taip tęsis iki paskutinio atodūso. Netgi tada mus įvilks. Tuomet jau mes, Jėzaus pavyzdžiu, tačiau savaip, tapsime ženklai: *Aš buvau tas, kuriam nuolat reikėjo Gailėstingumo*. Bet tai – jau slenkstis, jau Didžiųjų Išvilktuvių preliudija. Ten mes *būsime tokie kaip Jis, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra*.

Tačiau... Ar Danguje būsime nuogi? Apreiškimo knyga tvirtina, kad ne. Mes išbalinsime savo drabužius Avinėlio Kraujyje. Dievas neserga amnezija. Jis gerbia visa tai, kas su mumis nutinka. Tai per brangu, kad būtų galima tiesiog imti ir sudeginti kaip senus skudurus. Atrodo, kad Jis visa tai, kas mus žeidė, išgydys, perkeis ir atduos mums kaip begalinės vertės patirtį ir istoriją.

...išbalinti Avinėlio Kraujyje...

Ar tai reiškia, kad mes danguje būsime su baltomis sutanomis?

Rengiantis kelią

Įvilktuvės neįsivaizduojamos be kunigiško drabužio – sutanos. O be sutanų nebūtų ir įvilktuvių. Tai visų mūsų pašaukimo ir tarnystės regimas ženklas. Šiandien kalbiname žmogų, pastaruoju metu nedalyvaujantį įvilktuvių šventėje, tačiau savo išskirtine tarnyste prie jos ypač prisidedantį. Tai daugeliui klierikų pirmąsias sutanas pasiuvęs, ypač Seminarijose mylimas ir gerbiamas garbaus amžiaus sulaukęs alytiškis STASYS BENDARAVIČIUS. Visą gyvenimą likęs ištikimas siuvėjo amatui, visais laikais suderinęs tikėjimą ir mėgstamą darbą, jis ir šiandien ne vieną klierikų kartą ugdo savo asmeniniu pavyzdžiu ir meile.

Mokinys

Stasiuko vaikystė prabėgo Vanagų kaime, netoli Biršto-
no, krašte, kur susikerta atkaklių suvalkiečių ir širdingųjų
dzūkų bruožai. Ramus, klusnus ir pamaldus vaikas krinto
mokslus pradžios mokykloje ir be galo troško toliau gilintis į
dar nepažintas paslaptis. Visgi 7 vaikus auginę tėveliai,
neturėdami iš ko patenkinti šį norą, išleido berniuką pieme-
nuosna. Kelias vasaras uoliai ganęs karvytes ir aveles,
jaunėlis Stasys vyresnio brolio buvo „įtaisytas“ pas siuvėją
mokytis amato. Jis iškart tapo pameistriu, su savo mokytoju
keliaujančiu po daugelį kaimų, apsistoje pas ūkininkus čia
vienur, čia kitur, ilgesniam ar trumpesniam laikui, o apsisto-
jus apsiuvant visą šeimyną. Nors pačioje pradžioje siuvėjas
Stasiui teleisdavo tik įverti į adatą

siūlą, stropus jaunuolis netrukus
perkrinto ir daigstymo, ir sagų
įsiuvimo, ir kelnių kanto idealaus
lyginimo paslaptis. Visgi, prisipa-
žįsta, visa širdimi netroško būti
siuvėju. Porą kart pasišalino iš
pameistrių ir bandė stoti vienuo-
lynan. Deja, neturėjo jokio kraičio,
o ir tėvai Marijonai nepriza-
dėjo jo leisti moksluosna. Tuomet išbandė aktorius duoną.
Ir čia nesėkmė! „Dievas mane troško ne aktoriumi ir net ne
vienuoliu matyti“ – vėliau pasakys. Todėl, grįžęs pas savo
mokytoją, net po trejų gilinimosi į amato gudrybes metų,
kruopščiai pasiuvęs savo pirmąjį švarką, Stasys tapo tikru
siuvėju. Mamos džiaugsmas buvo toks didelis, kad ji nutarė
parduoti karvę ir sūnui nupirkti neregėtai brangią, net
500 litų kainavusią seną vokišką siuvimo mašiną ir „Zinger“
firmos žirkles, kurios ir šiandien, prabėgus daugiau nei 60-
čiai metų, tebetarnauja.

Meistras

Taip prasidėjo siuvėjo Stasio pirmoji savarankiška ke-
lionė po kaimus. Žmonės greitai įvertino darbštą, gabaus
ir sąžiningo siuvėjo darbą, todėl užsakymų niekada netrū-
ko. „Užėjo rusai – siuvau, prasidėjo karas – vėl siuvau. Ne-
pasiau tų besikeičiančių politikų, bet... vis tiek išvažiauvau į
Sibirą!“ – šiandien su šypsena prisimenama. Vienintelis
daiktas, kurį leista pasiimti – siuvimo mašina – Irkutsko
srityje ypač pravertė. Išgirdęs, jog lietuvis tremtinys į taigą
atsivežė siuvamąją, kolūkio pirmininkas liepė Stasiui neiti
dirbti į kolūkį ir verčiau iš kareiviško milo pasiūti prašmatnų
paltą pirmininkienei. Pastarajai lietuviu darbas taip patikęs,
kad liepusi siuvėją gausiai apdovanoti...baltos duonos ke-
palu. Nuo tada gausius klientus tekdavo net rašyti į eilę.
Visgi šlovės neapakintas, vos tik gavęs leidimą, gabus siu-
vėjas tuoj pat užvožė siuvamąją ir drauge su ja, pirmąja
meile, grįžo į tėvynę. Nepadėjo nei kolūkio pirmininkienės
protestai (kur ji rasianti kitą tokį gerą meistrą), nei pirminin-
ko pažadai.

Įsikūręs Alytuje, Stasys Bendaravičius įsidarbino buiti-
nio gyventojų aptarnavimo kombinato siuvykloje, siuvo kel-
nes ir švarkus, kol prasidėjo tarnystė, trunkanti jau ilgiau
nei keturias dešimtis metų.

Sutanos

Kaip pasakoja pats ponas Stasys, pradžią šiai tarnystei
davė pažintis su aktyviu Alytuje dirbusiu vikaru Sigitu, ku-
riam vardo dienos proga Bendaravičių šeima nutarė pado-
vanoti medžiagos sutanai. Kunigas
tuoj pat sumojo: „Padovanojai me-
džiagą, tai ir pasiūk!“ Teko iš naujo
mokytis... Išardęs seną sutaną, siu-
vėjas Stasys žiūrėjo žiūrėjo, daigstė
šiai ir taip, kol galų gale pasiuvo.
Matyt, sutana tuomečiam vikarui, o
dabartiniam arkivyskupui Sigitui Tam-
kevičiui pasirodė esanti tinkamai pa-
siūta, mat neilgtrukus gandas apie
siuvėją pasklido tarp netoliese dirbu-
sių kunigų, o paskui – ir po visą Lietuvą.

Pradėtas siūti sutanas S. Bendaravičius neretai atsi-
nešdavo ir į siuvyklą – kadangi namie neturėjo siūlėtuvo, su
darbe stovinčiais greičiau apmėtydavo kilputes. Siuvė-
jas su šypsena mena tuos laikus, mat, nors daugelis bend-
radarbių ir skersa akim žiūrėdavo, jis išdrįsdavo... net ofi-
cialų kvitą sutanai išrašyti.

Kunigų geriamą siuvėją netruko atrasti ir klierikai, be-
siruošiantys įvilktuvių šventei. Apie ypatingą dovaną turintį
poną Stasį išgirdę Gardino seminaristai meldė jį atvykti pas
juos. Ir taip kasmet S. Bendaravičius sėsdavo į traukinį ir
bildėdavo į Baltarusiją, kad ir vėl, eilinį kartą, išmatuotų 40-
50 klierikų. Vis tik ne vien gudai troško susitikti; Kauno ku-
nigų seminarija suplaukdavo į Alytų, o vėliau prie jos prisi-
dėjo ir atkurtosios Vilniaus kunigų seminarijos auklėtiniai.

Šiandien, paklaustas kiek iš viso pasiuvė
sutanų, S. Bendaravičius tik mosteli
ranka: „Žinai, vaikeliai, suskaičiavęs iki
tūkstančio pamečiau skaičių.“ Į visus
siuvenus kunigiškus drabužius tėvelis
Stasys įaudžia maldos, senųjų giesmių
žodžius. Tai žinodami kasmet, vos vieni
klierikai įvelkami, jų įpėdiniai nedelsda-
mi ima melsti sveikatos tėveliui Stasiui,
kad Visagalis leistų siuvėjui pasitarnauti
dar vienai ir dar vienai kartai. Sutanos,
panardintos siuvėjo maldoje, tampa tar-
si ikonomis, skatinančiomis glaudesnę
santykį su Jėzumi, o jas vilkintys klieri-
kai – pamaldesni ir džiugesni.

Ir toliau tegaubia jį ypatingos, vien jam
skirtos Viešpaties malonės!

Laurynas Visockas

PASŅEKESŪ MENĒJE

Ļvilkti. Veiksmingi

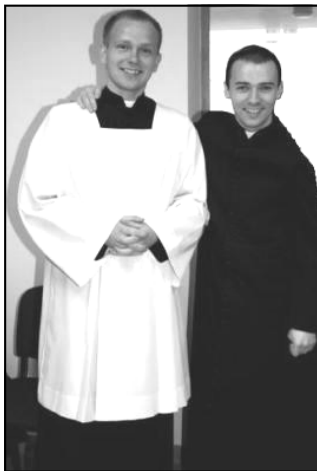
Yra istorija, kuri kartojas kasmēt. Ļvilktuviu istorija. Kasmēt ta pati, bet niekada ne tokia pati. Šiemēt aštuoni mūsu bendruomenēs broļiai, pirmākart apsivilkē kunigiškā drabužī, pasiryžo dar uoliau rengtis priimti apaštalinē ģpēdinys-tē, jau dabar tampant veiksmingu žinios nešēju, provokatoriumi ir tarnu. Padrašintuju Jo Eminencijas Audrio Juozo Kardi-nolo Bačkio žodžiais pasiteiravome kokie jausmai užplūdo išvydus save su sutana. Sĳkart neliko užmiršti ir Ļvilktuviu tėvai.

Mindaugas: Man prabēgusi šventē ģsimintinā kaip laikas ir vieta, kurioje tapau kandidatu diakonato ir kunigystēs šventimams. Apsivilkēs kunigiškā rūbā jaučiausi neįprastai, bet smagiai, o pirmākart jā dēvēdamas su visu kursu eidamas per miestā – tarsi šv. Pranciškus, su būreliu draugų lakstantis Asyžiaus gatvēm is ir liudijantis Kristaus išrinkimā.

Marius (VI k.): Ļvilktuviu tėvystē – man panaši ģ krikštātē-vio rūpestĳ, kad sūnus užaugtų tvirtas doras katalikas. Visgi vos pamačius Mindaugā su sutana iškart ģ galvā šovē mintis: „Jau šiandien tepašventina ĳĳ kunigu.“ Linkiu jam visuomet būti pametusiam galvā dēl Jēztaus.

Andžej: Man Ļvilktuvēs reikšmingos viešu Bažnyčios patvirtinimu, kad tarnystēs Dievui ir žmonēms kelias – tai mano kelias. Nuo šiol sutanā nešiosiu kaip Kristaus sekējo ir išpažinējo simbolĳ, tokiu būdu tapdamas regimu ženklū pasauliui. Pirmākart jā apsivilkēs jaučiausi labai pakiliai, nekasdienišķai, tačiau, kadangi esu pratēs būti su alba, atrodē, kad jau seniai būčiau jā nešiojēs. Didžiausias komplimentas, kurĳ teko išgirsti jau pirmosiomis dienomis – jog atrodau taip, tarsi su sutana ir būčiau gimēs.

Franekas (Vk.): Manau, kad bet kurio žmogaus paklausus kokia yra Ļvilktuviu tėvo funkcija, ĳis vargiai išvardins kā nors daugiau nei *pagalba apsirengti sutanā, melstis už Ļvilktajĳ ar tiesiog būti parama*. Todēl aš klausiu paties sūnaus ko ĳis iš manēs tikisi. Skatiniu niekuomet neužmiršti, kad Ļvilktuvēs ir kandidatūros – ne pačių pasiektas dalykas, bet Dievo dovana, todēl yra labai pravartu užsirašyti savo pirmuosius išgyvenimus. Vēliau tai bus ypač vertinga.

Petras: Jausmas, pirmasyku apsivilkus kunigiškā drabužī, nebuvo išskirtinis: mat ilgā laikā prieš seminarijā savo parapijoje taip pat dēvēdavau sutanā. Tiesa, ana buvo raudona... Taigi šventēs metu man didžiausią džiaugsmā suteikē ne tiek Ļvilktuvēs, kiek diakonato ir kunigystēs šventimū kandidatūrū suteikimas. Iki šiol gyvenu šia jaudinančią akimirka.

Saulius (VI k.): Ļvilktuviu tėvystē – tai kuklus ģsipareigojimas būti mažū pavyzdžiu, malda ir bendryste lydint bičiulĳ. Kadangi ant juodo rūbo net menki trupinēliai greitai kitū pastebimi, linkiu daug džiugiu akimirku nešiojant tokĳ prieštaravimo ženklā. Bejē, prisiminiau ir savo Ļvilktuves, po kuriū linksmai graužēme šakotĳ, be abejonēs, dovanotā mano Ļvilktos sūnaus kurso...

Andrius: Anksčiau sutana tebuvo tik gražus juodas rūbas, tačiau dabar man ĳi atnešē ir ģsipareigojimū. Supratau, kad žmonēs, matydami mane jā dēvint, man priskirs visas teigiamas ir neigiamas dvasininkū savybes. Tai jau spėjau patirti savo kailiu, tačiau tik nuo manēs paties priklausys kaip jausiuosi su išskirtiniu ženklū. Viliuosi, jog visuomet sugebēsiu atsiremti ģ Mokytoją ir drašiai, kaip pirmosiomis dienomis po Ļvilktuviu, liudysiu savo pašaukimā.

Justas (Vik.): Ļvilktuviu tėvystē – Ļvilktosjo lydėjimas pašaukimo keliu, dalinimasis asmenine patirtimi, ištikimybē tikėjimo kriziū metu. Labai džiaugiuosi, kad Andrius, pradēdamas naują kelio atkarpā, išlieka savimi, gebančiu pilnai panaudoti turimus talentus ir neprarandančiu vidinio džiaugsmo. Tikiu, kad sugebēs saugoti kunigo „uniformā“, Kristaus akivaizdoje stovēdamas ir tyra širdimi, ir švaria sutana.

Darius: Įvilktuvės asocijuojasi su labai konkrečiu ir asmeniškumu manęs paties įpareigojimu skelbti Kristaus atneštą Gerąją Naujieną. Greičiausiai todėl, vos kardinolui įteikus sutaną, kupinas užplūdusio džiaugsmo labai skubėjau ją apsivilkti, kurią, sekdamas savo įvilktuvių tėvo patarimu, stengsiuosi nešioti iki galo. Sutana, man padedanti liudyti, ir liudijanti apie mane, teikia vien ramybę, kurios negali išblaškyti aplinkinių reakcijos.

Mykolas: Simboliška, kad įvilktuves ir kandidatūrų suteikimą ženklina viena šventė: tokiu būdu išgyvenama ne tik vidinė apsivilkimo Kristumi tikrovė, bet tai atspindima ir išoriniu ženklu. Ypač sutanos suteikimas Šv. Mišių metu ir vyskupo aiškus padaršinimas „Dievas, jumyse gerą darbą pradėjęs, jį ir tužbaigia“ man suteikė ypatingą pakilumą. Beje, įvilktuvių tėvo naudą suvokiau jau kitą rytą, kai be jo pagalbos sutaną apsivilkau tik iš 4 karto...

Nerijus P. (V k.): Įvilktuvių tėvystė – tai patarimo, pagarbos ir sudrausminimo tarnystė, ypatinga pagalba radikaliai klieriko gyvenimo meto pasirinkime. Siūlau gautą sutaną saugoti nuo bet kokių dulkių ir, svarbiausia, kad ir kaip bebūtų šalta, nemiegoti ją apsiklojus ☺.

Laurynas: Įvilktuvės man – padaršinimo ženklas, bylojantis Jėzų per vyskupą man teikiančią sužadėtuvių žiedą – sutaną. Ceremonijos metu visa puokštė maldų už mane, skludusių iš draugų, giminių, kunigų, buvo nunešta prie Viešpaties altoriaus – tai labai aiškiai jaučiau... Todėl ir pirmosios mintys buvo prašymas, kad būčiau vertas nešioti šį rūbą, į kurį jau jį siuvant įdėta tiek meilės ir tikėjimo...

Aivaras (VI k.): Įvilktuvių tėvystė – tai buvimas šalia, ėjimas kartu ir brolystė kelyje į tikrąjį apsivilkimą Kristumi, todėl visiems įvilktiesiems linkiu neapsistoti ties išoriniu ženklu ir jam

tarnauti, bet kasdien vilkint sutaną būti apsiaustiems Jėzaus artumu. Išskirtinai apie Lauryną, vos jį įvilktą pamatęs, pagalvojau: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klasos!“

Jonas: Išskilmė labiausiai įsiminė tu, kad jose dalyvavo ir mus įvilko pats kardinolas! Pastarojo žodžių paskatintas sekmdienį apsivilkęs sutaną pasivaikščiojau po rytinį Vilnių; tiesą sakant, jausmas nebuvo išskirtinis. Matyt, sutana man tinka, todėl niekas nė nesistebėjo. Todėl, neapsivilkęs jos pats, pats ir nenorėčiau nusivilkti.

Regimantas (V k.): Įvilktuvių tėvystė – tai solidarumo ir vieno pašaukimo ženklas, paskatinimas draugui pasitempus nešioti sutaną rodant savo paties pavyzdį.

Vilnietį Joną įvilkus būtent Vilniaus vyskupui, prisiminiau, kad ir mane įvilkęs J.E. J. Tunaitis šyptelėjo: „Įvilkau kraštietį“.

Marija,
kuri atidavei savo meilę ir savo gyvenimą mūsų gelbėtoji Jėzui,
mes šiandien tave prašome saugoti pašauktuosius.

Naudokis mumis,
kad galėtum visus žmones apgaubti ta meile,
kuria mylėjai savo Sūnų.

Mes esame tavo Sūnaus numylėtiniai,
todėl mums leiski ta pačia švelnia meile ir tokiu pat švelnumu
dalytis su tais, kurie dar yra ieškojimų kelyje.

Pagal pal. Motiną Teresę

DIEVO KARALYSTĖS LINK

Tyla

Tyla, vienuma, ramybė, laukimas – tai keliai vidun. Tylos reikia kalbėjimui kaip įkvėpimui iškvėpimo. Tik tyla ir žodis kartu sudaro visumą. Ne veltui tad kiekvieną rytą prašome Viešpaties atverti mūsų lūpas – pažadinti jas iš šventosios tylos, švelniai prisiliečiant prie garso. Ir netrukus vėl jas užverti, kad galėtume susitikti su mūsų Kūrėju. Paskutinėmis Advento dienomis tenutyla mūsų siela, kad spėtų išgirsti iš tolumos ataidinčią tylią arfų melodiją *Gloria in excelsis Deo*.

Dievas, mūsų Kūrėjas ir Gelbėtojas, davė mums kalbą, kuria jis gali būti išsakomas, nes tikėjimas ateina klausant, o mūsų liežuviai yra raktai, kurie atrakina Dangų kitiems.

Bet kai Viešpats ateina kaip jaunikis, nėra ką pasakoti, tik priimti ir pasitikti.

Tuomet sutikti jo einame į nuošalę. Bendraujame su Juo vieni, be žodžių, be minčių, sukeliančių daugybę klausimų, bendraujame mūsų esybės tyloje.

Yra būtina įvardinti Tą, su kuriuo dalinuosi tyla ir kurio tylą aš garbinu, nes Savo tyloje Jis ištaria ir mano vardą. Jis vienintelis žino mano vardą, kuriame aš taip pat atpažįstu ir Jo vardą. Tą akimirką, kai Jis mane pašaukia *Mano sūnau*, aš suvokiu, jog Jis yra mano Tėvas. Šio ryšio pripažinimas manyje yra veiksmas, o Jame - Asmuo. Tas veiksmas manyje yra Jo Asmens, Jo Dvasios, Jo Meilės pasireiškimas. Kai Jis juda, aš judu kartu, taigi esu, kaip ir Jis, judanti, egzistuojanti asmenybė. Ir savo judėjime suvokiu, kad esu, ir šaukiu *Abba, Tėve*.

Bet kadangi aš nesu savo paties tėvas, mano pastangos pripažinti Jį, pavadinant save Jo sūnumi, mano paties tylos tuštumoje yra bergždžios. Mano paties balsas, šaukdamas save patį, gali tik atkartoti negyvu aidu. Manyje niekada nevyks prabudimas, jei Jis, kuris yra mano šviesa, nepašauks manęs iš mano tamsos. Tiktai tas, kuris yra Gyvenimas, gali prikelti mirusį. Ir jei Jis nepavadins manęs vardu, aš ir liksiu miręs ir mano tyla bus mirusi tyla.

Kai tik Jis taria mano vardą, mano tyla tampa beribio gyvenimo tyla, ir aš žinau, kad esu, nes mano širdis atsivėrė Tėvui ir ataidi amžinybėje.

Mano gyvenimas yra klausymasis, Jo gyvenimas yra kalbėjimas. Mano išganymas yra išklausti ir atsakyti. Dėl to mano gyvenimas turi būti tylus. Vadinas, mano tyla yra mano išganymas.

Siela tampa auka Jam, kai ji nutyla ir klausosi tik Jo. Mano tyla, kuri atskiria mane nuo visų kitų dalykų, tampa visų dalykų aukojimu ir sielos atidavimu Dievui. Todėl tai yra maloniausia Dievui mano auka. Ji nesutelpa į jokias kategorijas.

Pasinėrę į tylą žmonės nėra kokie nors kitokie; jie yra visiškai patys savimi, vadinas, nėra verti dėmesio, didelės meilės ir pagarbos žmonių akyse, kadangi jų asmenybė yra ženklas, kad juos labai myli Dievas ir kad Jis vien-

intelis žino tą paslaptį, kuri yra pernelyg brangi, kad būtų atverta aplinkiniams. Jei aš galiu mokyti kitus gyventi tokioje

tyloje, aš Jam aukoju vertingiausią auką. Tačiau tai neįmanoma be gailestingumo ir nuolankumo.

Tiek išdidumas, tiek nuolankumas ieško vidinės tylos. Įsitempęs išdidumas stengiasi pamėgdžioti Dievo tylą. Bet Dievo tyla – tai tyro gyvenimo tobulinimas, o išdidumo tyla – mirties tyla.

Nuolankumas neieško tylos neveiklume, jis randa ją daramoje veikloje. Veikloje, kurioje auga mūsų neturtas ir paklusnumas Dievui. Nuolankumas maldoje

suranda tylą per žodžius. Jis *visada* yra tylus. Net kalbėdamas jis klausosi. Nuolankumo žodžiai yra tokie paprasti, tokie švelnūs ir atsargūs, jog be vargo randa kelią į Dievo tylą. Iš tiesų tai jie yra Jo tylos aidas, ir dar betariant juos toji tyla apsigyvena juose.

Išdidumas nediršta išėiti pats iš savęs, nes bijosi prarasti tai, ką pats savyje sukūrė. O nuolankumas nieko nekuria savyje (nes pats yra nuolankumo tyla), todėl jo neįmanoma prarasti ramybėje ir tyloje klausant kitų arba kalbant jiems apie Dievo meilę. Visada nuolankumas yra tylus ir ramus ir netgi darbuose jis ilsisi.

Ne kalbėjimas sudaužo tylą, bet troškimas būti išgirstam.

Pasipūtusio žmogaus žodžiai piktnaudžiauja visų kitų tyla, naudojami ja tam, kad jis būtų išgirstas. Nuolankus žmogus neprašo nieko, nebent išmaldos, o po to laukia ir klausosi. Tyla reikalinga, kad kada nors mes visą savo gyvenimą galėtume apibendrinti žodžiais. Mes priimame Kristų, išgirdę tikėjimo žodį. Savo išganyimą laimime taip pat tyloje ir viltyje, tačiau anksčiau ar vėliau ateina laikas, kai turime jį išpažinti atvirai prieš žmones, o po to ir prieš visus žemės bei dangaus gyventojus.

Jeigu mūsų gyvenimas yra išreiškiamas beprasmišiais žodžiais, tai mes niekada nieko neišgirsime ir niekuo netapsime. Ir savo didžiausio apsisprendimo valandą tapsim nebyliais. Tyla yra būtina paskutiniams žodžiams. Nes visas mūsų gyvenimas – tai paskutiniosios akimirkos, kuri yra pati svarbiausia, apmąstymas. Mes turime ją medituoti tyloje. Tačiau turime ir kalbėti – kitiems, padėdami jiems pažinti Kristų. Kai mokome pažinti Kristų, patys mūsų žodžiai įveda kitus į naują tylą – prisikėlimo tylą. Tai toje tyloje jie formuojasi ir bręsta, kad kada nors galėtų prabilti apie tai, ką išgirdę. *[tikėjau, todėl prabilau]*.

METRAŠTININKO ŽVILGSNIU

Rugpjūčio 27 d. – Vos grįžę į seminariją pasinėrėme į trijų dienų rekolekcijas, kurias vedė Telšių vyskupijoje dirbantis kun. Rolandas Karpavičius. Pamokslininkas kvietė atverti širdis ir tapti „netašytais akmenimis“, kuriuos Viešpats nugludins. Ech, bent šokia tokia paguoda mūsų jaunesniesiems broliams...

Rugsėjo 1 d. – Kai visa Lietuva šventė paskutinąją laisvės nuo mokslų dieną, šeštojo kurso klierikai pakvietė į susipažinimo vakarą, kuriame ne tik teko palaužyti galvas kaip originaliau prisistatyti, bet ir išgirsti unikalių pirmakursių liudijimų apie savo pašaukimą, gyvenimą ir viltis žengiant per Seminarijos slenkstį.

Rugsėjo 2 d. – Jau trečius metus iš eilės studijas pradėdame piligrimine kelione. Šį kartą – pas malonėmis garsėjančią Pivašiūnų Nuliūdusiųjų Pagūdą. Einančius iš Daugų Mikalavo kaimo pasitiko pasitiko Pivašiūnų klebonas mons. Vincas Baublys ir būrelis dzūkių šeimininkėlių. Oi valgėm, tai valgėm! Paskui apsunkusiais pilvais teko eiti antrąją kelionės dalį. Pasveikinę Mergelę Mariją, klegėdami skirstėmės nakvynei pas pivašiūniškius. Tai dzūkelių gerumas! O grįždami

dar spėjome ir į Guronis užsukti, slėpinių paveizėti.

Rugsėjo 6 d. – Išsvajotų ir išsapnuotų paskaitų pradžia. Ką čia bepridursi – liūdna...

Rugsėjo 7 d. – Kas pėsčiomis, kas traukiniu, o kas net dviračiais nuo ankstyvo ryto traukė į Trakus pasveikinti Mergelės Marijos. Taip prasidėjo Vilniaus Arkivyskupijos Jaunimo dienos, kurių šūkis *Quo vadis* buvo itin aktualus ir Seminarijos bendruomenei. Šioje pilgrimage buvo atskleisti netgi netikėti talentai! (žr. nuotr.)

Rugsėjo 16 d. – Seminarijinės grybavimo ir obuoliavimo varžytuvės „Kas įvairiau“. Pergalę šventė obuoliautojai, nupurtę sodus ir atgabenę ne tik 300 l sulčių, bet ir dėžes kriaušių, slyvų... bei uogienių. Ačiū Mariaus mamai.

Rugsėjo 18 d. – Vakare sulaukėme visų kipšiukų išprašymo iš mūsų kambarių, auditorijų bei, žinoma, rektorato. Gausiai apšlakstyti ir išsmilkyti nelabukai nebedrums šventos ramybės ypač paskaitų metu.

Spalio 7 d. – Kaišiadorių katedroje J.E. J. Matulaitis kunigystės šventimus suteikė trims mūsų Seminariją baigusiems diakonams: Mariui Talučiui, Povilui Tekoriui ir Donatui Šukiui. Homilijoje ganytojas neopresbiteriams linkėjo tobulo įsiklausymo į Viešpaties valią ir buvimo tikrais maldos vyrais.

Spalio 21 d. – Dalyvavome antrojo kurso organizuotose pirmųjų krikštynose. Stebėtas inscenizuotas teismo posėdis, kuriame išgliaudytos klaidelės virto stambiais nusikaltimais, o vienerių jau praleistų metų propedeutiniame kurse nutarta neįskaityti į baismės laiką: šešeriems metams griežtojo

režimo Vilniaus kunigų seminarijoje!

Spalio 25 d. – Ką tik pakrikštytieji, krikštytojai ir krikštaitėviai rinkosi į Propedeutinio kurso alumnų susitikimą su dabar ten esančiais. Vos tilpome į kopylčią! Dar po poros metų susitikimui, matyt, teks nuomotis erdvią bažnyčią. Gal įleis į Petro baziliką?

Spalio 27 d. – Seminarijon atvykę Nacionalinio kraujo centro darbuotojai džiaugėsi gausiu klierikų dalyvavimu neatlygintinos donorystės veikloje. Ir šįmet donoriai gausiai apdovanoti: kvietimais į kino seansą, vitaminais, marškinėliais.

Lapkričio 11. – Antrasis tarpautinis tarpseminarinis krepšinio turnyras Kardinolo taurei laimėti. Ne vien žaisti, bet ir susipažinti atvyko Kauno, Rygos ir Telšių kunigų seminarijų auklėtiniai. Po ypač atkaklių kovų nugalėtojais pripažinta komanda iš Kauno kunigų seminarijos (ir vėl!). Turnyro rengėjai II vietą nuolankiai užleido telšiečiams. Svečiai iš Rygos, šįkart grįžę be prizinės taurės, žadėjo atsilyginti – sukviesti visus žaisti futbolo. Vilniaus kunigų seminarija jau suskubo įsirengti vartus ir pradėjo treniruotis. Įdomu, ką veikia kitos seminarijos?

Lapkričio 11 – 19 d. – Talkinome kunigams Aušros Vartų Gailėstingumo Motinos Globos atlaiduose.

Lapkričio 18 d. – Seminarijoje įvyko mokslinė konferencija „Dievo tarnas Mykolas Sopočka: asmuo ir pašaukimas“. Sulaukėme svečio iš Lenkijos, kuris atvežė džiugią žinią: Vilniuje darbavęsis šv. s. Faustinos nuodėmklausys netrukus bus pasklebtas palaimintuoju.

Lapkričio 20 d. – Susirinkome pabendrauti su žmonėmis, dirbančiais kurčiųjų mokykloje. Ne tik „pasiklausėme“ gestų kalbos, bet vienas kitas jau ir savo vardą ją įsigudrino pasakyti!

Lapkričio 21 d. – Ilgai lauktas neopresbiterių Sigito Grigo, Algio Gaidukevičiaus, Žydriaus Kuzino, Jono Morkvėno,

Kęstučio Smilgevičiaus ir Dariaus Vėlyvio vakaras. Po šv. Mišių ir primicinio palaiminimo visų laukė vakarienės stalo siurprizai. Ir aš ten buvau, alų midų gėriau, per barzdą varvėjo, burnoj neturėjau...

Gruodžio 2 d. – Priešadventinė susikaupimo diena su br. Kūdikėlio Jėzaus Pranciškumi Nekrošiumi. Tuo metu slapta dingę trečiakursiai įdėmiai dalyvavo mons. G. Grušo vedamose rekolekcijose, skirtose artėjančiai Apsivilkimo Kristumi iškilmei.

Gruodžio 4 d. – Prasidėjo labai (ne)lauktas atsiskaitymo laikas – sesija. Įtampai smegenyse pasiekus kritinę ribą stauga prisimenama, kad dar būtina kažkur sutalpinti ir tuos dalykus, kuriuos dėstytojas liepė pasižymėti raidelėmis NB.

Gruodžio 8 d. – Įvilktuvės!!!

LAIKAS NUSISĖPSOTI

Dėstytojų kertelė

Visi klierikai per paskaitas labai įdėmiai klauso savo dėstytojų. Jei kartkartėmis pro ausis ir praspūsta kokios nors dogmos vystimosi raida, tai pažerti kalbos deimančiukai visuomet kruopščiai surenkami ir pristatomi į redakciją. Šį kart vėl kviečiame jais pasigrožėti.

- ☺ Ar atsimenate tą sunkiąją formulę $M + F$?
- ☺ Čia aš nežadu sureikšminti savo disciplinos, bet šiaip galėtumėte ką nors ir pasižymėti savo užrašuose.
- ☺ Jei bus problemėkas, tai pastatykime mūsų antenas.
- ☺ Kalbos apie apsimarinimus kvepia naftalinu.
- ☺ Matosi, kad studijuota, bet gan atsargiai, kad tik nepavargti.
- ☺ Aš šypsasus, bet tai labai negerai...
- ☺ Lyg ir girdžiu, kad jau užtenka. Jūsų nebylus prašymas, kurį aš išgirdau. Padarykime tylią pertrauką.
- ☺ Sulaukiau gražaus jubiliejaus: paskaitoje užmigo jau šimtas klierikas.

Lėktuvui skrendant virš Atlanto užsiliepsnoja du varikliai, o kiti du baigia užgesti. Iš kabinos pasirodo pilotas:

- Akivaizdu, kad netrukus visi žūsime. Gal kas gali atlikti kokią nors religinę apeigą?
- Po kurio laiko vienas dvejojamas pakelia ranką:
- Buvau savo kaimo bažnyčios zakristijonas. Galėčiau atlikti rinkliavą.

Klierikas klausia vaikų, kiek yra sakramentų. Viena mergytė tyliai atsako:

- Jau nebėra.
- O kodėl? – susijaudinęs, kad galbūt negirdėjo naujausių Katekizmo pakeitimų, klausia klierikas.
- Mano močiutė gavo paskutinį.

Po Vatikano II susirinkimo kunigas aiškina parapijiečiams, kad nuo šiol jie Komuniją gali priimti dviem būdais:

- Jūs turite dvi galimybes: klūpėdami ant liežuvio arba stovėdami ant rankų!

Susitiko rabinas ir kunigas, kalbasi tarpusavyje. Rabinas sako:

- Kas iš to, kad tu esi kunigas? Ar tu paskui ką nors galėsi pasiekti?
- Galėsiu paskui tapti vyskupu...
- Na, o paskui?
- Paskui - kardinolu.
- O paskui?
- Popiežiumi...
- Paskui?
- Viskas. Negaliu gi aš Dievu tapti!
- Cha, o vienam mūsiškiui pavyko...

Tikros istorijos

- ☺ Išrinkimo popiežiumi išvakarėse tuomečio Venecijos patriarcho Albino Lučiano vienas ispanų kardinolas paklausęs, ar jis galys prie jo užsirūkyti.
- Taip, bet... baltu dūmu.

- ☺ Pijus XI, aiškindamas apie būtinybę kalbėti trumpai, tam sugaišo beveik valandą.

- ☺ Amerikiečių vyskupas, atsisveikindamas po *ad limina* vizito su 93-iusius metus einančiu popiežiumi Leonu XIII, pratarė:
- Jau daugiau šioje žemėje nesusitiksim, todėl sudie, Jūsų Šventenybe, sudie...
- Nemaniau, Ekscelencija, kad taip negaluojuat, – atitarė popiežius.

- ☺ Kartą viename priėmime susitiko žydų rabinas ir Angelo Giuseppe Roncalli (būsimasis Jonas XXIII), nuncijus Prancūzijoje. Pasišnekučią abu buvo pakviesti į salę. Prie įėjimo rabinas stabtelėjo, norėdamas praleisti nuncijų pirmą. Šis nepasidavė:
- Ne, ne, prašom jūs... Pirmas visuomet eina Senasis Testamentas.

Redaktorius: Mykolas Sotničenka
Maketuotojas: Andžėjus Jasinskas
Fotografas: Edgaras Vegys

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunijų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT – 08420 Vilnius
tel. (8 – 5) 279 62 77
El. paštas: teesie@vks.lcn.lt